

Arjan en Marian op familiebezoek in Canada

Zaterdag 8 juli vierden Kate Quinn en John Kolkman hun 25 jarige huwelijk in “Kids in the Hall” van het stadhuis van Edmonton Alberta Canada. Daarbij was een groot deel van de Kolkman familie in Canada evenals de Quinn familie aanwezig. Namens de familie uit Europa waren Marjan en ik aanwezig. Dankzij Wendalin en Jan Kolkman konden we Oom Engbert, Tante Hannie en al hun kinderen een foto aanbieden van de Kolkman reünie van 2006. Ook hebben we ze aangemoedigd voor het verslag van Erna op de Kolkman website te kijken

Kate en John hadden een leuke locatie uitgezocht voor hun feest. Nu we ze beter hebben leren kennen kunnen we ook zeggen dat het een bij hun passende locatie was, net zoals het feest bij hen passend was zowel in de middag als het vervolg in een Irish pub met Ierse muziek. Kids in the Hall is in het mooie stadhuis van Edmonton gehuisvest; een organisatie die kinderen in een zwakkere positie helpt. Het was prachtig weer en vanuit het restaurant was een vijver te zien waarin de Edmontonians verkoeling zochten in het water.

In diverse toespraken werd het leven en werken van Kate en John toegelicht, als ook de wijze waarop ze elkaar hebben ontmoet. De sfeer was zeer geanimeerd en het was goed praten met de families van beide kanten als wel met vrienden van Kate en John. Voordat ik verder ga met de zeer hartelijke ontvangst door de familie in Canada wil ik eerst beschrijven hoe we er kwamen.

Voorafgaand aan dit feest waren we 23 juni 2006 van Schiphol via Toronto naar Vancouver gevlogen om daar een Recreational Vehicle (RV of camper of Motorhome op z'n “goed Nederlands”) te huren. Twee dagen hebben we Vancouver vanuit een camping bij de Lions Gate bridge bekeken en daar vielen we midden in een Jazz festival toen we door Gastown wandelden.

Vanuit Vancouver zijn we via Horseshoe Bay naar het noorden richting Cache Creek, ondertussen de typische bezienswaardigheden beijkend die onze reisgids beschreef. We hadden verschillende gidsen gekocht, maar Lannoo's reisgids West Canada vonden we het beste. Alle gidsen gaven een goede beschrijving van wat we zagen en daarom beperken ik mij in de beschrijving van wat we zagen.

Bij Britannia Beach was er volgens onze reisgids een niet meer in productie zijnde kopermijn te bekijken. Na de interessante bezichtiging kregen we instructie in het goud zoeken. Na afloop de lessen in praktijk brengende vond ik tot ongeloof en verbazing van de omstanders en Marjan goud! Vervolgens reden we de Shannon Falls beijkend via Squamish naar Whistler. In 2010 zullen in Vancouver en Whistler de Olympische spelen worden gehouden.

Voor Cache Creek vonden we in het Marbel Canyon Provincial Park een zeer eenvoudige idyllische camping aan een meer waar we meteen twee nachten bleven om bij te komen van de eerste vermoeienissen. Vervolgens zijn we de bezienswaardigheden beijkend verder gegaan naar Revelstoke.

Daarbij passeerden we Shushap Lake bij Squilox en Salmon Arm. Eens in de vier jaren komt een bepaald soort zalmen om te paren en dan ziet het meer rood van de zalmen. We troffen het want dat gebeurt ook in 2006, echter wel in oktober.

Van Revelstoke zijn we naar het Glacier National park gereden. In dat park zijn veel vondsten gedaan van o.a. trilobieten uit het Cambrium zo'n 500 miljoen jaar geleden toen op de plaats van die bergen een zee lag op het zuidelijk half rond waarin rivieren continue sediment neerlegden. Met het

uiteen drijven van de grote landmassa Pangea zijn de Rocky Mountains vanaf zo'n 150 miljoen jaar geleden omhoog gedrukt en zijn die sedimenten met de afdrukken van fossielen erin van diep onder water en jongere sediment lagen omhoog gedrukt tot ca 2000 meter boven de zeespiegel. Dankzij de erosie zijn de duizenden meters toplagen geërodeerd en weggespoeld zodat de fossielen weer boven kwamen te liggen en nu na een klimpartij makkelijk gevonden kunnen worden.

Na overnachting op een mooie eenvoudige camping zijn we de volgende dag na bezichtiging van de Takakkaw falls en de Kicking Horse Shoe Pass naar het beroemde plaatsje Lake Louise gegaan. Voor het bezoek aan de Takakkaw falls waren we gewaarschuwd voor de moeilijke weg erheen. Dat laat ook zien dat men daar in Canada niet gewend is aan de vele haarspeld bochten uit de Alpen, want in de Alpen zou men er zich niet zo druk over maken.

We waren gewaarschuwd dat we tijdig een camping zouden moeten opzoeken omdat het de volgende zaterdag 1 juli Canada Day zou zijn, een feestdag in heel Canada. Dan beginnen de schoolvakantie ook en trekken families werk- en weekenddagen combinerend erop uit. Om één uur 's middags kregen we één van de laatste plaatsen op de camping.

Zaterdag hadden we het advies gekregen om vroeg naar Moraine Lake te gaan anders zouden de parkeerplaatsen daar al vol zijn, hetgeen om 10 uur ook het geval was. In de meeste gidsboeken staat wel een plaatje dat de pracht van Moraine Lake met 10 bergpieken erom heen laat zien en terecht. Bij Moraine lake ligt een ingestorte berg waardoor de fossielen al op veel geringere hoogte te vinden zijn dan hoog in de bergen. 's Middag zijn we naar Banff gegaan en de volgende dag hebben we gewandeld bij het meer dat Lake Louise haar naam gaf. Marjan moest daarbij aan haar moeder denken die ook Louise heet. Bij dat meer zijn we naar de Grote Bijenkorf, the great Beehive, geklommen.

Maandag zijn we over de beroemde toeristische weg, de Ice Fields Parkway, door de nationale parken Banff en Jasper naar het noorden gereden. Ook over de schoonheid van deze route overdrijven de gidsen niet. Ondertussen hadden we ontdekt dat de meest eenvoudige campings het mooist en goedkoopst waren omdat ze zonder faciliteiten in de natuur liggen. De meeste toeristen geven de voorkeur aan grote campings met faciliteiten die circa dubbel zo duur zijn, maar overigens nog goedkoop voor Europese begrippen, ca 20 Euro per nacht. Door deze voorkeur van de meeste toeristen konden we weer een prachtige plaats voor de RV vinden met fantastisch uitzicht.

Dinsdag 4 juli '06 bezochten we de steeds verder wegs meltende enorme Columbia Ice fields en de Athabasca Glacier. Vervolgens zijn we na ook de vele andere goed aangegeven schoonheden te hebben bekeken naar Jasper gegaan en hebben voorbij Jasper weer zo'n eenvoudige camping gevonden aan een snel stromende rivier. Net als in juli dit jaar in Nederland was het warm. Buiten de wildste stroming van deze rivier heb ik mij kunnen verkoelen in het gletsjer water.

De daarop volgende dag hebben we na een bad in Miette Hot Springs in het William A Switzer Provincial park een "dure" camping met faciliteiten opgezocht om de batterijen van de computer, mobiele telefoons en het fototoestel weer op te laden. We kregen weer het laatste plaatsje. Wat betreft natuur een minder goede camping.

Edmonton was de volgende bestemming. Met behulp van de "TomTom" en Marjans stuurkunst leidden we de camper dwars door Down Town Edmonton tot voor het huis van Tante Hannie en Oom Engbert. Toen we ze zagen sprak Marjan volgens de geschiedvorsers dezelfde woorden als dat Engbert en Hannie spraken toen ze in 1952 op pier 12 in Halifax aankwamen: "daar zijn we dan".

We mochten onze RV mooi voor hun garage plaatsen en genieten van alle faciliteiten en Hannies

goede zorgen. De hartelijke ontvangst was geweldig. Oom Engbert heeft wat problemen met de fysieke gezondheid, maar verder gaat het heel goed met hen en was het een genot om met ze te praten en de geschiedenis op te halen. 's Avonds kwamen de oudste zoon Gary en Caroline als ook John en Kate. Gary werkt door heel

Noord Amerika met zware Caterpillar machines. De volgende dag bezochten we zijn mooie huis met prachtig parkachtig aangelegde tuin. John werkte voor de politieke partij NDP en is recent van baan veranderd. Kate werkt voor jongeren aan de rand van de samenleving en dat werk wordt in pagina grote artikelen geprezen in de lokale kranten.

Vrijdag hebben we de boerderij bezocht die Hannie en Engbert hebben opgebouwd en waarop nu Brian en Eric wonen en werken. Oom Engbert zei dat de grond niet het best was voor boeren. We hebben het land samen met Eric geïnspecteerd op een Quad, een vierwielig aangedreven trekkertje dat grote snelheid kan maken. Het is een prachtige boerderij, met weilanden, bossen en zelfs een moeras of drijfzand dat moest worden afgezet omdat er anders kalveren of herten in zouden omkomen. Brian en Eric zijn nu naast veehouder ook investeerder, want het land is zeer aantrekkelijk voor huizenbouw.

Zondag zijn we naar Mary_Ann en Bernie gegaan in LaCombe wat ligt tussen Edmonton en Calgary. Beiden hadden ook al zo'n mooi groot huis. Na een goede BBQ hebben ze ons veel van de politieke achtergronden van Alberta en Canada verteld en de omgeving laten zien. En daar tussen de Canola (koolzaad) velden lagen zomaar grote chemische fabrieken, onder andere een gerenommeerde fabriek die concurreert met mijn werk.

Maandag hebben we de RV ingeleverd om met een huurauto naar Drumheller te gaan. Het is een land waarin een rivier tot 200 honderd miljoen jaar oude sediment lagen heeft weggesleten. Het overblijvende land heet de "Badlands" slechte landen omdat er twee eeuw geleden zo moeilijk doorheen kon worden getrokken. Door het erosie proces zijn lagen tevoorschijn gekomen van circa honderd miljoen jaar geleden toen de dinosaurussen de aarde regeerden. Van deze dinosaurussen zijn vele botten geconserveerd die dankzij de erosie van boven liggende lagen eenvoudig gevonden kunnen worden. Men heeft er een prachtig museum over de aardse geschiedenis neergezet dat zeer de moeite van het zien waard is en waar we ook bijna een dag bleven. We verbleven twee dagen in het prachtige bed en breakfast "Victorian house", waar een vitale dame die al lang oma was ons goed verzorgde, maar waar Marjan wel haar enkel verzwikte.

De volgende dag hebben we de indrukwekkende omgeving bekeken en zijn de daaropvolgende dag naar het Dinosaur park gegaan. In deze omgeving zijn vele fossielen gevonden en de "Badlands" zijn er uitgestrekt. De nacht hebben we doorgebracht in een typisch Amerikaans motel, ons minste verblijf plaats maar ook weer een goede ervaring.

Donderdag reden we door de schijnbaar eindeloze mooie prairies en vlakten zuidelijk van Calgary. Het leek sprekend op de polders maar dan zonder dijken. Ook hebben we de foothills bekeken, waarschijnlijk zo genaamd omdat deze heuvels de voeten van de Rockies zouden kunnen zijn. In de namiddag werden we zeer gastvrij verwelkomd door Myrna Quinn de moeder van Kate, die ook al weer zo'n mooi groot vrijstaand huis had.

's Avonds waren we uitgenodigd voor een groot feest van de Quinn Corporation, opgezet door twee broers van Kate die vastgoed ontwikkelen en daar, mede door de enorme geldstromen uit de oliewinning, zeer succesvol in zijn. Op de landerijen die zij ontwikkelen worden de prachtigste huizen gebouwd. Ze zijn begonnen op het aanzienlijke grondgebied waarop wijlen de vader van Kate zijn huis in Calgary liet bouwen. Allereerst speelde de band van Ed Koetsier, de zoon van een uit Nederland afkomstige olie ondernemer die na zijn opleiding bij Shell zelf zeer succesvol olie is

gaan zoeken, boren en exploiteren. Hij vindt het ongelooflijk dat een onderneming die hem zo'n goede opleiding heeft gegeven zelf niet meer instaat is voldoende olie te vinden en zijn voorraden niet meer goed kan rapporteren. Op het feest was er royaal eten met "beef" uit Alberta. Alberta is dynamisch met dynamische mensen waarmee het goed converseren was over de aanzienlijke ontwikkelingen die er plaatsvinden.

Een paar broers van Kate blijken als professioneel ijshockeys in Duitsland te hebben gespeeld. Eén zelfs in Gendorf in Beieren waar ik ook regelmatig kom, maar wie heeft er verder van gehoord. De broer van Kate sprak nog goed Duits ook.

Tijdens ons verblijf was er de Calgary stampede om de Cowboy/Indianen historie als legende levend te houden. 's Ochtend troffen we tijdens het bekijken van de interessante binnenstad overal activiteiten met de bijbehorende typische muziek. 's Avonds zijn we met Kate en John die ook van Edmonton naar Calgary waren gekomen naar de Chuckwaggon races en de Grand stamp geweest.

Chuckwaggons zien eruit als historische huifkarren die met een vierspan na een bocht van 180 graden met indrukwekkende snelheid wegstuiven. Het bleek dat degene die zich in de eerste bocht van de renbaan op de eerste plaats had genesteld bijna niet meer was in te halen. Daarna kwam er een grootse show over de eenheid van Canada. Kate was bezorgd dat we het te nationalistisch zouden vinden, want het roemde Canada nogal. Ik dacht dat men dat deed om sterker te staan tegenover de zeer dominante zuiverbuur van Canada de VS.

Na zaterdagochtend nog een mooi park in de foothills ten westen van Calgary te hebben bekeken met Kate en John en na een voortreffelijke maaltijd bij Myrna zijn we naar het vliegveld gegaan, hebben de huurauto afgegeven en zijn via London naar Schiphol gevlogen, waar we zondag in de namiddag aankwamen en waar Reinier ons ophaalde, terwijl hij thuis ook nog een uitstekend maal had bereid.

Al met al hebben we dankzij de zeer hartelijke ontvangst door de familie een geweldige vakantie gehad in west Canada.

Arjan te Raa